

ποιμένα, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σώσει. Μετά τινά καιρὸν ὁ ποιμὴν προσεβλήθη ὑπὸ πυρετῶν. Ἡ σύζυγός του τὸν ἐνοσήλευεν, ἐκόλλησε τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀπέθανον καὶ οἱ δύο.

« Ἀναπαύονται εἰς τὸν κῆπον, ποῦ εἶνε γεμάτος λουλούδια, θαμμένοι κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους τοῦ δεινρολιθάνου ».

Τὰ δάκρυα τῆς Κας Βαρτζαί ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Εἶπε νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀδελφῆς τῆς, τῆς ἀδελφῆς ἐκεῖνης, ἡ ὁποία εἶχε ζήσει πολὺν καιρὸν ἀκόμη ἀφ' οὗ τὴν ἔκλαυσαν ὡς νεκράν . . . καὶ εὐλαβῶς ἔκοψε κλωνίον ἐκ τοῦ δεινρολιθάνου, τοῦ ἀνθοῦντος ὑπεράνω τῆς Ἰλόνκας.

Παρεκάλεσε τὴν γραίαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πύργον μὲ τὸν ἕγγονόν τῆς καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ἀνατροφήν τοῦ παιδίου. Ἡ γραία δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ πλέον τὴν καλύβην, κοιτίδα καὶ τάφον ὄλων τῆς τῶν ἀγαλλιάσεων, ἀλλὰ παρέδωκε τὸ παῖδιον εἰς τὴν καλὴν καὶ ὠραίαν γυναῖκα, παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ τὸ ἀγαπᾷ πολὺ.

Ἡ κυρία Βαρτζαί ἐπῆρε μαζί τῆς τὸ παιδίον καὶ τὸ ἀνέθρεψε μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο κατὰ ἕτος νεώτερος τοῦ μικροῦ ποιμένου.

Ἐπωνόμασαν τὸν υἱὸν τῆς Ἰλόνκας Στέφανον Ζεκελῆν καὶ ὅταν ἐμεγάλωσεν οἱ Βαρτζαί τῷ παρεχώρησαν μεγάλα κτήματα.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Πέτκη ἔμαθαν τὸ μυστικὸν τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἰλόνκας, μετέβαινον δὲ καθημερινῶς καὶ προσήχοντο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς.

Καὶ ὁ κόσμος ἐπίσης ἔμαθε τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅλοι δὲ οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι ἀπεφάνθησαν, ἐπεικῶς, ὅπως πάντοτε, ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς Ἰλόνκας πρὸς τὸν ποιμένα ἐκεῖνον ἦτο . . . ἕν μέγα αἶσχος.

ΝΕΚΡΟΣΤΟΛΙΣΜΑ

... Νὰ πέφτουν τ' ἀνθ' ἀπάνου σου,
τὰ μῆλα στὴν ποδιά σου,
Τὰ κρεμζογαρούφαλα
τριγύρω στὸ λαιμό σου!
(Δημοτ. Μοιρολόγι).

Ῥόδα ξανθὰ τοῦ κήπου τῆς, ἀδέρφια τῆς γλυκά,
Ῥόδα λευκὰ καὶ ῥόδι' ἀχνὰ καὶ ῥόδα εὐωδιασμένα,
Ἐλάτε τριγυρίστε τὴν καὶ σεῖς πονετικά,
Ἐλάτε κλάψτε τὴν νεκρὴ καὶ σεῖς μαζί μὲ μένα!

Καὶ σὺ ξανθούλι ἀγιόκλημα καὶ σὺ ἄσπρο γιασεμὶ
Καὶ κρίνα ποῦ τὴ βλέπατε μὲ πόθο χτὲς σιμά σας,
Τῶρ' ἀπλωθῆτ' ὀλόγυρα στὴν ὄψη τῆ γλωμῆ
Καὶ βράνετε τὸν ὕπνο τῆς μὲ τὴ μωσκοβολιά σας.

Καὶ σὺ νουφούλα τοῦ βουνοῦ, ἀγράμπελη λευκή,
Ὅπου ἔξ ἀγάπη ξέχωρησὰ εὐώδιαστά σου κάλλη,
Ἄπλωσσε στὰ νεκρόσθηθα καὶ σκόρπ' ἀπάνου κεῖ,
Στεφάνωσε στερνὴ φορὰ τ' ἀχνόξανθο κεφάλι!

Καὶ ἀκακίες ἀπάρθενες κ' ἄθωες πασχαλιές,
Σκορπᾶτ' ἀνθούς ἐπάνου τῆς, ἀνθούς ὀλόγυρά τῆς,
Καὶ σεῖς ποῦ τῆς ζηλεύατε τὴν ὀμορφιά, μηλιές,
Σωριάστε τὰ ῥοδόμηλα μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Γύρτε, μυρτιές, στὸ πλάι τῆς καὶ σεῖς ἀδερφικά,
Δαφνούλες συντροφέψτε τὴν ἐκεῖ ποῦ πάει αἰώνια.
Καὶ σεῖς ποῦ τῆς μορφαίνατε τὰ κάλλη τὰ θεϊκὰ
Καὶ τῆς γλυκομυρώνατε τὰ ὀλόδορσά τῆς χρόνια

Τῶν λαγκαδιῶν μυριόχρωμα λουλούδια, δροσερά,
Ὀλόευσδα ἐδῶ γύρω τῆς τώρα καὶ σεῖς σκορπάτε,
Νὰ τῆς θυμᾶτ' ἐκεῖ βαθιὰ τοῦ κόσμου τῆ χαρά,
Στὰ σκοτεινὰ τῆς ὄνειρα τὸ Μᾶη νὰ τῆς θυμᾶτε!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΔΙΔΥΜΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Γυμμένο εἰς τὴν γωνιά μιᾶς ἀτειχίστου αὐλῆς, ἔναντι σειρᾶς πτωχικῶν οἰκισκῶν, κάτω ἀπὸ δύο-τρεῖς ἀγριοκαρυδιάς, πίσω ἀπὸ ἕνα πρασινοκίτρινο ἄρρωστιάριοκο πεύκο, φτωχὸ καὶ ταπεινὸ ἐγείρεται τὸ δίδυμο ἐκκλησάκι.

Ἐμπρὸς τοῦ ὁ δρόμος ἐκτείνεται θορυβώδης, δρόμος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, τρελλὰ καὶ ἀφηνιασμένα τὸν διασκελίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, ποῦ πετροβολοῦνται ἀναμεταξύ των καὶ κυνηγοῦνται καὶ ὑβρίζονται, ἀφελῶς περιπατοῦν ἐπ' αὐτοῦ ἐν ἀτημελησίᾳ περιβολῆς, ἄπλυταις, ἀκτένισταις, γειτόνισσαις μὲ τὰ βυζανιάρικα στὴν ἀγκαλιά τους, ποῦ αὐτὰ μὲν σκούζουν παντοτεινὰ, ἐνῶ ἐκεῖναις συναμεταξύ των φλυαροῦν, ρεμβὸς καὶ σκυθρωπὸς μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τῆς ράχώς του, μὲ τὴν κεφαλὴν σκυφτὴν περιφέρεται ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί τοῦ ὁ φουρνάρης, ἕνας στραγαλᾶς περνᾷ μιὰ στιγμή, ρίχνει τὴ βραχγιασμένη του φωνὴ καὶ φεύγει, εὐμορφο κοριτσάκι σπεύδει γοργοτρέχον ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἄλλο μεγαλοφωνῶς κουβεντιάζει μὲ τὴ γειτόνισά του, νέοι ἐργατικοί, ἄλλοι, μαθηταί, τὸν παρέρχονται ταχεῖς καὶ χάνονται εἰς τὴν καμπὴν τοῦ ἐκεῖ ἐπάνω πρὸς τὰ ὑψώματα, ὅπου διαφαίνονται ὑπὲρ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν τὰ κράσπεδα τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐένο καὶ ἔρημο, ἀλειτούργητο καὶ πάμπωχο τὸ δίδυμο ἐκκλησάκι στὴ γωνιά, κανενὸς δὲν προσελκύει τὸ βλέμμα. Δίπλα του εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν δύο-τρεῖς πλύστραι, ἀνασκουμπωμέναις, πλένουν, ἀπλώνουν, κακαρίζουν καὶ εὐθυμολογοῦν, χύνουν νερὰ σχεδὸν παρὰ τοὺς τοίχους του. Εἶνε ὡς μικροῦ πετροκτισμένου καλυβιοῦ ἡ ὄψις του καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν μικρὰν καμπάναν του καὶ ὑπ' αὐτὴν τὸ σιδερένιο σταυροῦδάκι του, καὶ κάτωθεν ἐντειχισμένην τὴν εἰκόνα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐξελάμβανεν ὡς ἐκκλησάκι. Ἡ εὐλαβὴς γειτόνισσα ποῦ εἶνε ἰδιοκτησία τῆς τὸ ἔχει βιάσει μὲ ὄχραν ὕπως καὶ τὸ σπῆτι τῆς καὶ κάτω ἕνα μέτρον ὑπὲρ τὴν γῆν τοῦ ἐπέρασε κόκκινο ζουνάρι.

Καὶ ὅμως δύο ἄγιους στεγάζει ἡ ταπεινὴ του στέγη, παρὰ τὸν Προφήτην Ἡλίαν τὸν Ἅγιον Χαράλαμπον. Τοῦ πρώτου εἶνε εὐρύτερον τὸ ἐνδιαίτημα, ἀνετώτερον, θολωτόν, δεχόμενον τὸ φῶς ἀπὸ δύο παραθύρων, δύο κανδηλία καίον ἐμπρὸς εἰς τὸ ξύλινον μὲ τῆς τοίτιναις κουρτίνας του τέμπλον του. Ὁ ἄλλος φτωχότερος εἶνε τρυπωμένος εἰς βαθυσκότεινον καὶ πνιγηρὰν γωνίαν, ὅπου μόλις ἐνὸς ἀναστήματος ὕψος ὑπάρχει ὑπὸ τὴν ἐπικλινῆ στέγην ποῦ ξεφεύγει μετὰ τὸν θόλον. Σκιαὶ πυκναί, ποῦ δὲν ἰσχύει νὰ τῆς σκορπίσῃ ἐνὸς κανδηλίου τὸ παλματωδὲς φῶς, σκεπάζουν τὸ τέμπλον του.

Ἀμφότεροι λησμονημένοι καὶ φτωχοὶ ἄγιοι δὲν λειτουργοῦνται τακτικά. Παπᾶς δὲν μπαίνει ἐκεῖ μέσα, οὔτε ἀτμὶς θυμιάματος ἀναβαίνει πρὸς τὸν θόλον, οὔτε λάμψις κεριῶν ἀστραποβολεῖ, οὔτε ἀναθημάτων πλοῦτος μαρμαίρει, οὔτε κάλλος εἰκόνων ὑπάρχει, οὔτε γραμμὴ στασιδίων καλύπτει τῶν τοίχων τὴν γυμνότητα, οὔτε λευκότης μαρμάρου ἐπιφαίνεται εἰς τὸ δάπεδον. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Γύμνια καὶ ἔνδεια κατατρώχει ἀμφοτέρους, καὶ ἂν τοὺς θυμηθῇ κανεὶς μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, τότε ἀκούουν ψαλμωδίας καὶ ὁσπραίονται λίθων καὶ βλέπουν φωτοχυσίαν.

Καὶ ἂν περάσῃ στῆς δύο μέραις μιὰ φορὰ εὐλαβὴς ἄνθρωπος, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἡ γειτόνισσα τὴν πόρτα, νὰ κάμῃ τὸ σταυρὸ του, ν' ἀνάψῃ κανένα κεράκι, ἕνα κεράκι εἰς δύο ἄγιους, εἰς δύο ναοὺς, ἐνῶ ἀπέξω πλένουν, ἀπλώνουν, κακαρίζουν καὶ εὐθυμολογοῦν οἱ πλύστραι, καὶ ὁ δρόμος ἀπηχεῖ τὸν συνῆθη του θόρυβον . . .

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙ

« Κοίτα το, φίλε Γιάννη, κοίτα τὸ τραγὶ
» σ' ἐκεῖνο ἀπάνου τ' ἀψηλὸ στενὸ λιθάρι.
» Θαρρεῖς μῆτ' ἕνα κεῖ πῶς δὲ χωρεῖ ποδάρι,
» καὶ ὁ τράγος στέκει ἀπάνου δίχως συλλογῆ.

» Μᾶς βεβαιώνει ὡς τόσο ἕνας σοφὸς βαθὺς
» τὸ πῶς μπορεῖ τὰ πάντα ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνει.
» ὅμως μπορεῖς ἐσύ, γιὰ πὲς μου τώρα, Γιάννη,
» σ' ἔτσι στενὸ λιθάρι ἀπάνου νὰ σταθῆς; »

Εἶταν τὸ ρώτημά μου κάπως ξαφνικὸ,
καὶ συλλογιέται ὁ Γιάννης ξῶντας τὸ κεφάλι,
σ' τὸ τέλος ὅμως εἶπε « Μῆτ' ἐγὼ μῆτ' ἄλλοι
» μαζί μου δέκα δὲν μποροῦν, ἀφεντικό ».

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡλεκτρικὰ θαύματα.

Ἐν τῇ βερολινεῖῳ *Οὐρανίᾳ* ἐγένοντο ἐσχάτως δοκιμαὶ μὲ ἠλεκτρικὰ ρεύματα μεγάλης ἐντάσεως καὶ ἐπαγωγῆς, αἰτινας ἐδῶσαν ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ περιεργότερον εἰς τὰ ἰσχυρὰ ταῦτα ρεύματα εἶνε ὅτι δύνανται ν' ἀχθῶσιν διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος χωρὶς νὰ βλάψωσι τοῦτο· οὕτω π. χ. ἐτέθη αὐτὸς ὁ πειραματιζόμενος μεταξὺ τῶν δύο συρμάτων ρεύματος διὰ τοῦ ὁποῖου κατεκαίετο τὸ σύρμα ἠλεκτρικοῦ Λύχνου Ἐδισσων ἢ καὶ τεμάχιον ξύλου, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.